

gørelsen indeholder også en række forslag, der skal mindske de eksisterende barrierer.

Et af forslagene var at informere om de nye muligheder, og dette skete i januar 1998, hvor der blev udsendt et informationshæfte til alle kommuner og amtskommuner og alle, der i øvrigt beskæftiger sig med dette område. Et andet af redegørelsens forslag var et forsøg med medfinansiering af den kommunale og amtskommunale grundkapital ved etablering af bofællesskaber for udstødte grupper, og ministeriet og jeg selv vil derfor se positivt på ansøgninger om forsøg, hvor f.eks. flere kommuner går sammen om betaling af den kommunale grundkapital.

Lovgivningen giver tillige kommunerne mulighed for betydelig indflydelse på anvisning af bolig i det almene boligbyggeri til løsning af påtrængende boligsociale opgaver, og som vi var inde på i den debat, vi netop har haft, er der også mulighed for forsøg i forbindelse med anvisning og udlejning og for at etablere deciderede udviklingsprojekter.

Dette giver og sikrer faktisk endnu en mulighed, som jeg finder væsentlig, når det gælder om at skabe mangfoldighed i boligområderne, så det også kan være attraktivt at bo der for de svage grupper, og netværket i øvrigt er tilstrækkelig stærkt, så der også er et solidarisk fællesskab.

Kommunen har pligt til at løse sine boligsociale opgaver, og boliglovgivningen rummer mange muligheder for at sikre boliger til de svage grupper. Hertil kommer Byudvalgets mange initiativer, hvor jeg blot skal nævne og fremhæve beboerrådets rolle. De er jo en slags brobyggere, støttepersoner, der forebygger med hensyn til sociale problemer, både i selve boligområdet og over for andre beboere i lokalområdet. Det er faktisk min opfattelse, at Byudvalgets arbejde har medvirket til at afdæmpe og løse nogle af de eksisterende sociale problemer i boligområderne, og jeg er også ret overbevist om, at de boligsociale aktiviteter kan forebygges, så midlertidige problemer for enkelte beboere ikke vokser sig store og uoverskuelige.

Når det så er sagt, må jeg medgive, at en generel boligsocial politik ikke automatisk kan løse alle de problemer, som de svage grupper måtte stå over for. Skal man virkelig hjælpe f.eks. de sindslidende og misbrugerne, kræver det helt særlige og målrettede indsatser, og i forbindelse med Byudvalgets arbejdsområde

må man sige, at det er karakteriseret ved en mere tværgående indsats.

Når vi taler om at forbeholde et antal boliger for de svageste grupper, er det samtidig vigtigt at være opmærksom på, at beslutningen om, hvor mange og hvilke typer boliger der skal etableres, er lagt ud til den enkelte kommune og den enkelte amtskommune. Decentraliseringen bygger jo netop på, at det er den enkelte kommune, der bedst kan vurdere størrelsen og sammensætningen af den kommunale boligmasse, og dette princip var SF i øvrigt også enig i i forbindelse med decentraliseringen af styringen af det støttede byggeri. Jeg finder derfor, at de muligheder, der findes i boliglovgivningen, skal udnyttes lokalt på grundlag af de lokale behov, i stedet for at der fra centralt hold skal indføres regler om mærkning af boliger, som specielt er forbeholdt de svageste grupper.

Det andet forslag, SF kommer med, går ud på, at der skal foretages de fornødne skridt til at sikre, at overbelastning af forsorgshjem og herberger ophører ved at etablere bedre behandlingstilbud til misbrugere og sindslidende. Gennem lovinitiativer i 1995 og 1996 er nogle af erfaringerne fra puljeordningerne udmøntet i egentlige lovbestemmelser. Det gælder f.eks. støtte i boligsituationen til personer, der har problemer med at opholde sig i egen bolig, og støtte- og kontaktpersoner for sindslidende.

Der er også taget en lang række initiativer på stofmisbrugsområdet, og i Socialministeriet er der nedsat en narkofølgegruppe, som har til opgave at følge anvendelsen af de 340 mio. kr., der er sat af til dette område. Til de sindslidende er der via botilbudspuljen siden 1996 blevet oprettet mange botilbud i form af støttecentre, beskyttede pensionater og akutboliger, og flere er undervejs. Faktisk forventes det, at der er ved at blive etableret 862 pladser mod forventet 639 pladser.

Det tredje forslag er, at der skal tages initiativ til at laves et særligt program for at forbedre standarden på forsorgshjem og herberger. Her vil jeg bare indskrænke mig til at sige, at det jo er et amtskommunalt ansvarsområde, og at der er en meget god og positiv udvikling undervejs. Men vi vil selvfølgelig gerne i regeringen prøve at kigge på, hvordan man kan forøge standarden de pågældende steder.

Endelig opfordrer man i det fjerde forslag regeringen til at sikre en bedre boligmæssig spredning, og dér vil jeg blot henvise til, at i den nye sociallovgivning og i den nye service-